

Valeria Ecaterina Purcia

Povești din ghiozdanul meu

·povești terapeutice·

Editura EDU

Darurile de Crăciun

Într-un orașel de la marginea mării, trăia o fetiță pe care o chema Corina. Era foarte isteată și la școală era întotdeauna printre primii. Părinții erau foarte mulțumiți de ea și s-au hotărât să o recompenseze pentru munca depusă cumpărându-i, de la cel mai mare magazin de jucării, o păpușă frumoasă. Corina s-a bucurat de cadou, dar nu se prea juca cu ea. O lăsase printre celelalte jucării pe care le avea.

– Corina, a întrebat-o tata, de ce nu te joci cu păpușa cea nouă? Ai spus că îți place!

– Da, îmi place, răspunse ea cu o jumătate de gură, dar ... păpușa aceasta are părul negru și ochi căprui. Eu aș fi vrut una cu părul blond și cu ochi albaștri!

Părinții s-au întristat. Ei încercaseră să îi facă o bucurie, dar se vedea că fetiței nu îi plăcea. Peste câteva zile, i-au cumpărat o rochiță frumoasă, roșie cu danteluță.

– E frumoasă, spuse Corina, dar dacă era albastră, ar fi fost muuult mai frumoasă!

Gentuța primită era prea mică, ursulețul de pluș era prea mare, fustița era prea înflorată ... Parcă nimic nu era pe gustul ei!

Toamna a trecut și iarna puse stăpânire peste oraș. Corina era foarte fericită. ”Se apropie Crăciunul, se gândi ea. Vine Moșul și sigur o să primesc multe cadouri.”

Într-o seară, mama o chemă în camera ei și îi spuse:

– Draga mea, se apropie Crăciunul. Nu vrei să-i scrii o scrisoare lui Moș Crăciun? Ar fi timpul să știe ce îți dorești. Ai fost cuminte tot anul, ai învățat bine, așa că meriți din plin câteva daruri frumoase!

– Bine, mamă, spuse Corina fericită. Hai să-i scriem!

După o jumătate de oră scrisoarea era gata, pusă în plic timbrat și cu adresa scrisă: *D-nului Moș Crăciun, orașul Rovaniemi, Laponia*. Fetița era fericită și o rugă pe mama:

– Te rog, mă lași să pun scrisoarea în cutia poștală? Este una pe strada noastră, aproape, la două case distanță.

– Bine, spuse mama, îmbracă-te gros! E frig afară!

Corina își luă paltonul, fularul, mănușile și cizmulițele, apoi fugi într-un suflet până la cutia poștală. Lăsă scrisoarea înăuntru și se întoarse agale către casă. Înainte să intre, se așeză pe

băncuța de pe terasă. Ningea atât de frumos ...

– Salut! se auzi o voce foarte aproape de ea. Fetița se întoarse și dădu nas în nas cu un omuleț mic, îmbrăcat în roșu și verde.

– Salut! îi răspunse Corina.

– Am văzut că ai pus scrisoarea pentru Moș Crăciun în cutia poștală. Cred că ești foarte mulțumită.

– Da, sunt ... și nu prea! Acum e seară. Ce bine ar fi fost să fie dimineață! Moșul primea mai repede scrisoarea mea. Nu mai trebuia să aștept încă o noapte.

– Eu sunt Spiridușul Crăciunului și știu exact ce ți-ai dorit în scrisoare. Ia să vedem ...

Și deschise un sac verde din care scoase o trotinetă.

– Ei, ce părere ai? Aceasta este?

– Da, spuse Corina, doar că aceasta e verde, iar eu aș fi vrut să fie roz.

– Nu-i nimic, spuse Spiridușul. Mariana, fetița care locuiește la etajul 3, își dorește și ea o trotinetă. Dacă ție nu-ți place, i-o dăruim ei. Sigur se va bucura!

Și deschise repede un sac roșu, unde puse trotineta. Apoi băgă mâna din nou în sacul verde și scoase o căsuță pentru păpuși.

- Cred că asta te va încânta, spuse Spiridușul.
- Ce frumoasă este! Dar ... nu are două dormitoare. Mi-ar fi plăcut să aibă mai multe camere!
- Nu-i nimic, spuse Spiridușul. Camelia, fetița care locuiește pe strada Dărniceii nr. 23, își dorește și ea o asemenea căsuță. Dacă ție nu-ți place, i-o dăruim ei. Sigur se va bucura!

Și deschise din nou sacul roșu, unde puse căsuța pentru păpuși. Apoi băgă mâna din nou în sacul verde și scoase o minunată carte cu povești.

- Acesta este ultimul dar de pe listă. Îți place?
- Este foarte frumoasă, dar ...
- Mimi, fetița care locuiește în casa cealaltă, dorește și ea o asemenea carte. Dacă ție nu-ți place, atunci ...
- Stai! Stai! strigă speriată Corina. Îmi place foarte mult!

Întinse mâna, luă cartea și o strânse la piept. *"Ce povești frumoase, ce culori și ce pagini lucioase are!"* se gândi ea încântată. Se uită în jur, dar nu mai văzu nici urmă de Spiriduș. *"Ce bine că a plecat!"* răsuflă ea ușurată. *"Și ce bine că promise și ea un dar!"* Întoarse ochii spre cartea pe care o strângea la piept dar, spre mirarea ei, văzu doar mânușile ei roșii. Intră în casă și se gândi îndelung la cele întâmplate. **Cu cât se gândea mai mult, înțelegea că frumusețea Crăciunului nu stă în culoarea sau numărul darurilor de sub brad, ci în bucuria de a primi și a dărui.** Oare cum să-i transmită Spiridușului că, de fapt, îi plac toate darurile și că sunt adevărate bucurii pentru ea? Mai târziu, adormi visându-l pe Spiriduș.

Ajunul Crăciunului a bătut la ușă. Corina abia aștepta dimineața. Știa sigur că, dintre toate darurile notate în scrisoare, cartea minunată de povești va fi acolo, sub brad.

Dimineața s-a trezit prima. A coborât nerăbdătoare și s-a uitat sub brad. Erau multe daruri și, pe fiecare, Moș Crăciun notase numele celui care îl va primi. Găsi un dar cu numele ei. Sări în sus, fericită. Dar, uitându-se mai bine, alte două daruri purtau numele ei. Se așeză pe covor, le desfăcu grăbită și descoperi încântată o trotinetă verde, o căsuță pentru păpuși și o carte cu povești minunate. Le strânse lângă ea și le cuprinse în brațe cu drag.

Întoarse capul încet și își văzu părinții în pragul camerei zâmbind, plini de bucurie. Fugi la ei și îi strânse tare, tare, în brațe. Apoi strigă plină de recunoștință:

- Mulțumesc, Spiridușule! Mulțumesc, Moș Crăciun!

Răducu și furnicuța înțeleaptă

A fost odată un băiețel pe care îl chema Răducu. Era un copil tare isteț, curios și foarte interesat de tot ce se întâmplă în jurul său. Singura lui problemă era faptul că știa prea multe, dar nu le putea spune pe toate dintr-o dată. Când doamna învățătoare îl întreba ceva la școală, se repezea să

răspundă. Dar ce să vezi? Cuvintele i se buluceau în gură și ieșeau neterminate, propozițiile se împiedicau unele de altele, iar colegii și chiar doamna învățătoare nu mai înțelegeau nimic. De multe ori, în graba sa de a răspunde, nici nu mai auzea toată întrebarea doamnei învățătoare. Și nu prea putea să stea liniștit în bancă, iar în pauză, alerga prin toată curtea nemaivând timp să se joace cu nimeni.

Zilele treceau, iar Răducu devenea din ce în ce mai trist. Își uita lucrurile acasă, temele le făcea pe jumătate, iar prieteni avea foarte puțini. Se temea mereu că nu este suficient de bun să termine tema pentru acasă, că are multe lucruri de pus în ghiozdan, dar nu își va aminti de toate și că, dintre toți colegii, el va fi cel mai nepregătit pentru a doua zi.

Întorcându-se într-o zi de la școală, supărat că nu a fost atent la ce a spus doamna învățătoare și nu a notat ce avea nevoie a doua zi pentru activitățile practice, a văzut o mulțime de furnicuțe care se plimbau de colo - colo pe asfaltul străzii. Le-a privit o clipă și, bucuros, s-a gândit: *“Uite, și furnicuțele sunt ca mine ... aleargă de colo - colo, fără un scop, se împiedică una de alta ... cred că au uitat încotro se duc”*, spuse râzând în sine sa.

Se așeză pe marginea drumului și le privi curios. Furnicuțele alergau grăbite în toate direcțiile, dar observă că, din când în când, se opreau, apoi își continuau drumul, ca și cum ar fi găsit un indicator. Răducu plecă spre casă, gândindu-se la ele. *“Ce bine că cineva seamănă cu el!”*

Seara, băiatul adormi cu noile sale cunoștințe în gând. Și visă că multe, multe furnicuțe se plimbau fericite pe strada din fața casei. Dar, dintr-o dată, auzi o voce pițigăiată:

– Hei, fii atent! Era să mă calci! Nu mai fi așa repezit!

– Ha, ha, ha! râse Răducu. Uite cine vorbește! Tu ești mai repezită decât mine. Cred că ai uitat încotro trebuie să mergi și ce să faci.

– Nici vorbă, îi răspunse furnica, eu știu perfect ce am de făcut. Trebuie să merg să adun firimituri, să învăț regulile furnicarului, să mă joc cu prietenele mele și să învăț cum să conserv fructele pentru iarnă; doamna învățătoare de gospodărie mă va întreba rețetele, iar eu trebuie să i le spun fără greșală.

– O, ce multe ai de făcut! Cum poți să ții minte tot, să faci atâtea lucruri fără să uiți ceva? Și cum poți să răspunzi doamnei învățătoare fără să greșești?

– Simplu! Am o metodă sigură!

– Te rog, spuse Răducu, spune-mi și mie!

– Bine, fii atent: când ai ceva de făcut sau ai ceva de spus, prima dată oprește-te. Apoi gândește-te și abia apoi fă activitatea sau răspunde la întrebări. În acest fel nu vei da greș niciodată!

Până să o mai întrebe ceva, sunetul ceasului deșteptător se făcu auzit. Începea o nouă zi. Răducu se spală, se îmbracă și coborî la masă. În drum spre școală, mama îl întrebă:

– Știi toate versurile poeziei pentru serbare? Spune-mi-le și mine!

– Știu, știu, spuse Răducu, dar gândul îl duse la furnicuță. ”Oare cum făcea ea? Se oprea, se gândea și abia apoi răspundea.” Așa a făcut și el. S-a oprit înainte să răspundă mamei, s-a gândit bine la poezie, apoi a început să o recite fără greșală. A fost foarte uimit. Cuvintele nu s-au mai împleticit, au ieșit frumos, unul după altul, fără greșală.

Mama l-a privit cu drag:

– Bravo, Răducu! Știam că poți! Sunt foarte mândră de tine!

La școală, lucrurile au mers la fel de bine. Doamna învățătoare a fost foarte mulțumită de felul în care a recitat poezia, iar colegii l-au lăudat. Ei nu știau că, de acum încolo, Răducu avea de la furnicuță o metodă care nu dădea greș niciodată:

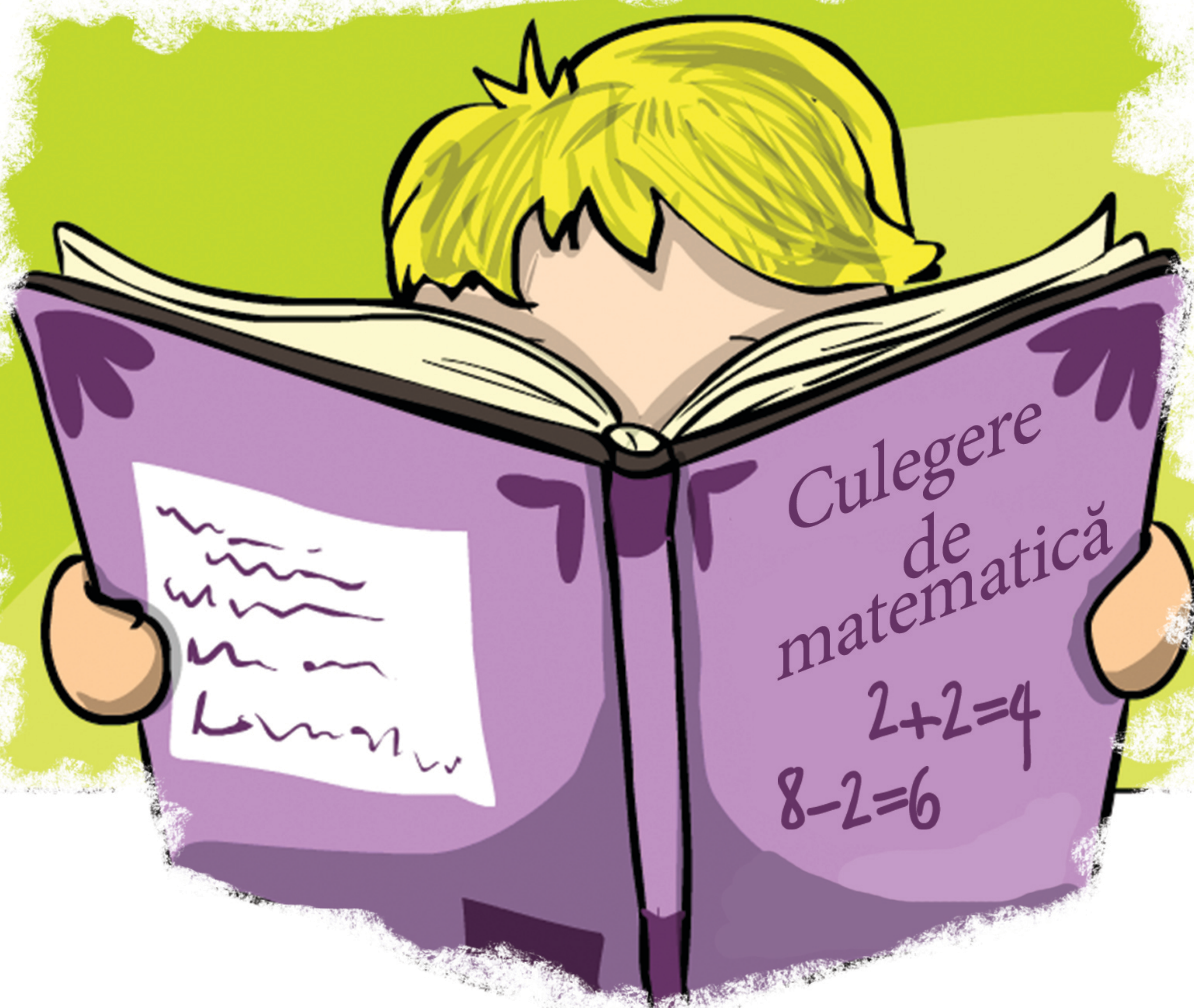
Oprește-te, gândește-te și abia apoi acționează!

O rezolvare care m-a ajutat!

Gabi era elev în clasa a IV-a. Învăța foarte bine și citea mult, iar la matematică rezolva probleme din revistele sau culegerile pe care i le cumpăra mama. Într-o zi, doamna învățătoare a venit în clasă și a scris o problemă pe tablă. Problema părea foarte complicată, iar Gabi nu știa cum să o rezolve. Doamna învățătoare le-a spus că va rămâne temă pentru acasă pentru toți elevii; să se gândească și să găsească un mod de rezolvare. Gabi s-a bucurat foarte mult! *”Voi căuta în culegerile mele de matematică, sigur voi găsi o problemă asemănătoare și o voi putea rezolva”*, se gândi el.

Ajuns acasă, a luat cărțile cu probleme de matematică și a început să caute cu sârg. După un timp, s-a oprit dezamăgit. Nu a găsit nicăieri o problemă la fel. Și cum stătea el necăjit, observă o revistă de matematică lângă piciorul noptierei. Era cam șifonată și murdară cu dulceața pe care o mâncase acum trei săptămâni. O ridică plictisit și răsfoi vreo câteva file și ... ce să vezi? Găsi o problemă asemănătoare cu cea

primită la clasă. Fericit, întoarse pagina să vadă metoda de rezolvare, dar uitându-se pe pagină, rămase foarte surprins. Acolo scria negru pe alb că ... nu se poate rezolva. *”Cum adică? se întrebă el. Doamna învățătoare ne-a dat o problemă care nu are rezolvare? Poate a vrut să ne încerce istețimea, se liniști el!”*

Telefonul sună și mama îl strigă să vină pentru că îl căuta Ionuț, un coleg de clasă.

– Gabi, îl întrebă acesta, ai rezolvat problema la matematică?

– Nu, răspuse Gabi. Am citit într-o revistă de matematică pe care o am că NU SE POATE REZOLVA. Îi voi spune asta doamnei învățătoare mâine.

Ionuț s-a bucurat că a vorbit cu Gabi. Doar el era cel mai bun din clasă la matematică. Dacă el spune că nu se poate rezolva, sigur așa este. Și i-a sunat pe ceilalți colegi din clasă să nu mai încerce să rezolve problema. Numai pe Mihai nu l-a găsit acasă. ”Nu-i nimic, se gândi Ionuț. Poate va suna el când va afla că l-am căutat!”

A doua zi doamna învățătoare i-a întrebat:

– A rezolvat cineva problema la matematică?

Elevii au răspuns în cor:

– Nu, pentru că nu se poate rezolva!

– Cum așa? a întrebat doamna învățătoare.

Gabi scoase revista din ghiozdan și îi arătă problema asemănătoare cu cea primită în clasă.

– Uitați, spuse el, pe pagina cealaltă scrie că nu se poate rezolva!

Doamna învățătoare luă revista citi problema și când să dea pagina, observă că două foi erau lipite una de cealaltă cu ... resturile de dulceață. Între cele două pagini Gabi văzu, chiar la mijloc, rezolvarea problemei. Lăsă capul în jos, supărat. Cum nu văzuse cele două file lipite?

În liniștea care se lăsase în clasă, se auzi vocea timidă a lui Mihai:

– Eu am rezolvat problema dar ... nu știu dacă e bine cum am gândit.

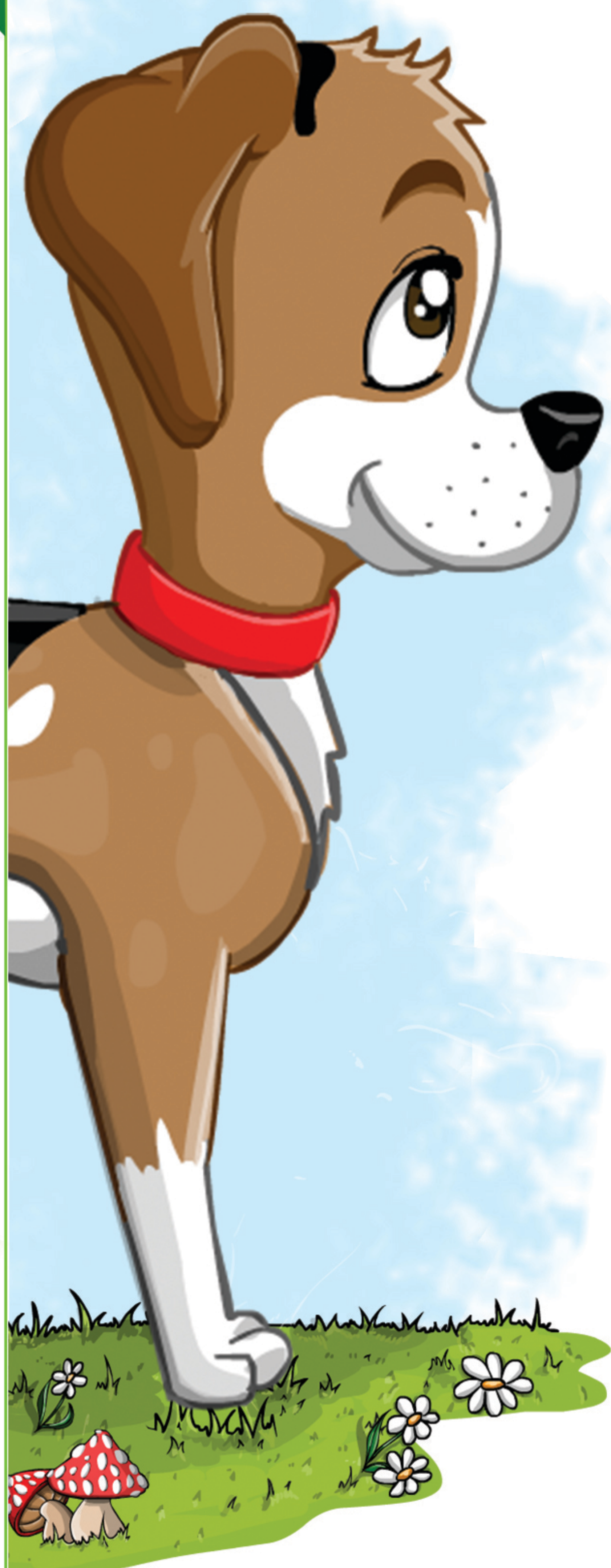
– Bravo, Mihai! spuse doamna învățătoare, bucuroasă că măcar un elev a încercat să rezolve tema pentru acasă. Haide la tablă să o discutăm împreună cu toată clasa!

Doamna învățătoare i-a călăuzit prin întrebări, explicații și, împreună cu Mihai, după 10 minute, problema era rezolvată pe înțelesul tuturor.

Elevii au fost foarte bucuroși de rezultat și mulți dintre ei, chiar și Gabi, s-au gândit că dacă încercau, puteau să o rezolve.

MORALA: Chiar dacă unii spun că nu pot să rezolve ceva, tu mai întâi încearcă să vezi, poate TU VEI PUTEA!

O inimă bună

A fost odată ca niciodată o țară îndepărtată care se numea Cățelandia. Acolo trăia și Maxi, un cățeluș simpatic și cuminte, împreună cu familia sa. Mama îl iubea foarte mult și îi mângâia cu drag blănița colorată frumos: două pete negre lângă urechi și altele, negre și albe, pe spate. Cățelușul era tare grijuliu. Își spăla fața și lăbuțele în fiecare dimineață și își peria blănița cu grijă. Iarna a trecut repede, iar soarele primăverii și-a întins zâmbetul peste țară. Fericit, Maxi a întrebat-o pe mama:

– Ce frumos și cald este afară! Pot să merg să mă joc pe câmpia din spatele casei? Am văzut pe geam o mulțime de cățeluși care se jucau. Te rog, mamă ... pot să merg și eu?

– Sigur că poți! a răspuns mama. Ai stat toată iarna în casă. Aleargă și fă-ți prieteni noi!

Cățelușul fugi fericit spre locul de joacă. Ajuns acolo, văzu câteva grupuri care se jucau un joc nou.

– Salut! spuse cățelușul. Numele meu este Maxi. Pot să mă joc împreună cu voi?

Căteii se opriră din joc, îl priviră lung, apoi îi întoarseră spatele. Unul dintre ei îi răspunse:

– Nu ne jucăm cu tine! Ai blănița plină de pete!

Maxi se întristă foarte tare. Lui îi plăcea blănița lui; strălucea de curățenie și era frumos pieptănată. Se întoarse încet și porni spre casă.

– Stai! Unde pleci? auzi o voce în spate.

Întoarse capul și ... ce să vezi? Un cățeluș cu blana aurie fugea după el să îl ajungă. Se opri nedumerit.

– Ce bine că te-am ajuns! Eu sunt Ringo. Abia aștept să ne jucăm împreună! Hai să îți arăt jocul cel nou!

Fericit, Maxi plecă în fugă împreună cu noul său prieten. Mingea era pregătită. Au înfipt în pământ câteva bețe și au început să conducă mingea printre ele. Scorul era strâns, dar Maxi învăța foarte repede. Se

distrau de minune și râdeau fericiți.

Ceilalți cățeluși îi urmăreau de departe. Încet, s-au apropiat de ei.

– Dă-mi și mie voie să conduc mingea, te rog! spuse unul dintre ei.

Maxi i-a dat mingea și, după câteva momente, se jucau toți și veselia era în toi. Nu mai țineau scorul, dar nici nu mai conta față de distracția care se pornise. Au alergat, s-au jucat, iar când au obosit, s-au așezat toți lângă tulpina unui copac.

– Ce bine ne-am simțit! Mulțumim că ne-ați primit și pe noi! Te rugăm să ne scuzi că am vorbit așa de blănița ta, spuse unul dintre cățeluși, lăsând capul în jos.

– Știi, Maxi, spuse Ringo, eu întotdeauna mi-am dorit să am o blăniță ca a ta! Ce frumoasă este! Ce poate fi mai minunat decât o blăniță colorată?

Maxi se apropie de el și privindu-l în ochi, îi răspunse:

- **Inima unui prieten bun, așa cum ești tu!**

În lumea lui “NU POT!”

Ceasul deșteptător sună lung și ascuțit. Luisa se ridică încet și se așază pe marginea patului. Stătea cu ochii întredeschiși, lăsând razele soarelui să îi mângâie fața. Vocea mamei se auzi din bucătărie:

– Luisa, te rog să îți iei hainele din dulap și să te îmbraci. Trebuie să te grăbești, să pleci la timp spre școală!

– Nu pot, mamă! Nu ajung până la raftul cu haine din dulap! răspunse ea, continuând să stea pe marginea patului.

Mama veni în grabă și îi pregăti hainele pe fotoliul din cameră. Fetița se îmbracă alene și porni spre baie.

– Victor, strigă ea către fratele ei mai mare, nu pot să desfac pasta de dinți. Nu am destulă putere, spuse ea uitându-se la tub.

– Ai încercat?

– Da, spuse Luisa, dar nu pot!

Victor apăru repede și îi desfăcu capacul tubului de pastă de dinți. Fetița zâmbi satisfăcută. După micul dejun plecară amândoi spre școală. Colegii nu se prea înghesuiau să se joace cu ea pentru că, de câte ori o rugau să aducă mingea, să ude florile din clasă sau să ridice buretele de pe jos, Luisa răspundea întotdeauna:

– Nu pot, sunt prea mică ... e prea greu pentru mine ... nu pot să alerg ...

La lecții în schimb, era foarte atentă și răspundea aproape întotdeauna foarte bine.

Orele de școală s-au terminat și, ajunsă acasă, fetița se întinse în pat. Și cum stătea ea acolo, pleoapele i s-au închis pentru o secundă. Când a deschis ochii, era pe o pajiște verde, plină de flori și o mulțime de pomi încărcăți cu fructe de tot felul. Privi mirată în jur ... Oare unde era? Fructele păreau atât de gustoase, încât pofta o învinse și porni spre un pom cu crengile aplecate și pline de mere. Se uită în jur și văzu o maimuțică drăguță care mânca cu poftă.

– Hei, maimuțico! Culege-mi și mie un măr, te rog!

– Aaa ... nu pot! Sunt prea mică și nu ajung până la mere! răspunse maimuțica și plecă în fugă printre copaci.

”Hmmm!!! se gândi fetița. Nu poate? Păi este maimuțică și ele sunt cele mai bune la cățarat. Nici măcar nu a încercat!”

Luisa ar fi mâncat și ea un măr, dar nu mai era nimeni în jur pe care să-l roage. Era gata să plece mai departe când, dintr-o dată, apărură o zână frumoasă cu părul scânteietor și auriu.

– Bună, îi spuse fetița. Eu sunt Luisa! Tu cine ești?

– Eu sunt Zâna Înțelepciunii!

– Ce bine că ai veni! Culege-mi, te rog, și mie un măr; eu sunt mică și nu pot!

Zâna o privi zâmbind, apoi îi răspunse:

– Dacă tu crezi că nu poți, sigur nu vei putea. Dar dacă tu crezi că poți, atunci sigur vei reuși! Încearcă!

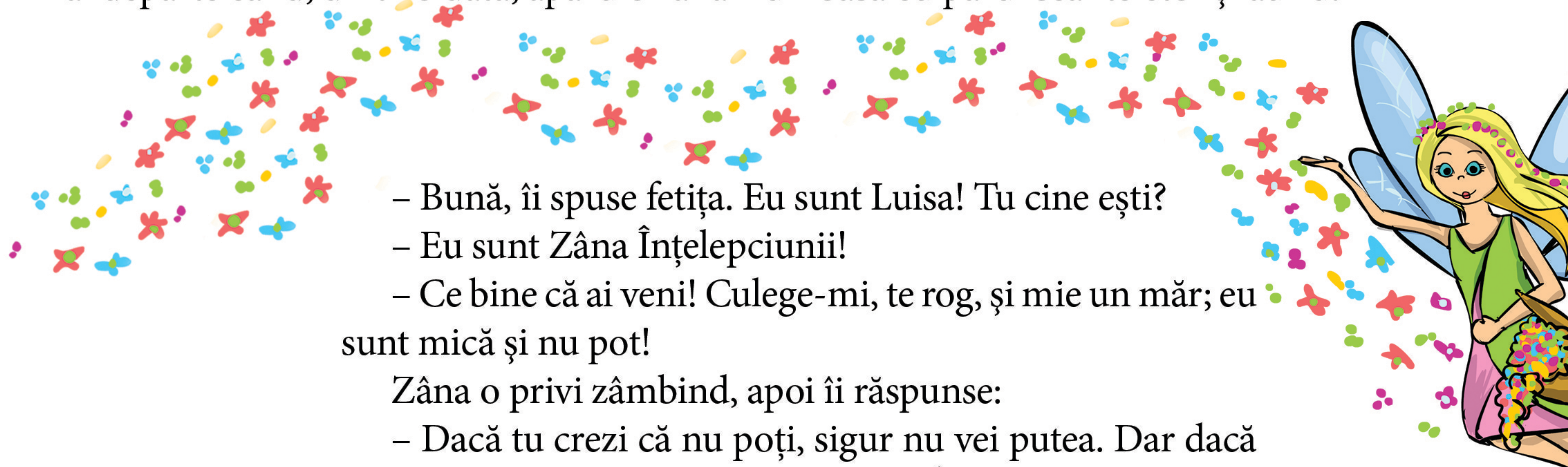
Până să apuce fetița să mai întrebe ceva, zâna dispărură ca prin farmec. Luisa rămase gânditoare. ”Oare ce a vrut Zâna să-i spună?” Stătea necăjită și, dintr-o dată, văzu mai încolo o piatră mare. O rostogoli aproape de pom, se urcă pe ea și își luă un măr roșu și gustos. Mânca fericită și se gândea că acesta este cel mai bun măr pe care l-a gustat vreodată. Și l-a cules singură! Apoi porni mai departe pe potecuța dintre copaci.

În fața ei apărură un gard de nuiele, iar dincolo de gard, un pui se juca cu o minge. Luisa se aplecă peste gard să-l vadă mai bine, dar fundița din păr se desfăcu și căzu pe partea cealaltă a gardului.

– Hei, puiule! Te rog să îmi dai fundița! Mi-a căzut dincolo de gard.

– Nu pot, răspunse puiul. E prea greu pentru mine să fug până acolo.

Se întoarse și se depărtă încet, până când fetița nu îl mai văzu. „Ce răspuns! se gândi ea. Puiii sunt cei mai buni la alergare. Și nici măcar nu a încercat! Ce să fac? se gândi supărată Luisa. Nu pot să ajung la fundiță!”

În momentul acela vorbele Zânei Înțelepciune îi veniră în minte și se gândi: „Pot să mă descurc și singură! Doar singură am reușit să culeg mărul! Ar fi bine măcar să încerc!” Se uită în jur, găsi un băț lung, agăță fundița cu el și-l ridică încet. Fericită, prinse fundița la loc în păr și se așeză pe iarba înaltă și fină ca mătasea. Se miră și ea, ce simplu fusese să se descurce singură. A încercat și ... a reușit!

Un vânt ușor începu să sufle și Luisa închise ochii, simțind adierea lui caldă. De undeva, ajunse până la ea vocea mamei.

– Luisa, adu-ți ghiozdanul în sufragerie să îți faci temele pentru mâine!

Se trezi ușor, se așeză pe marginea patului și răspunse:

– Nu po ...

Dar se opri imediat. Își aminti de vorbele zânei și spuse tare:

– Vin imediat, mamă!

– Să vin să te ajut? întrebă mama.

– Nu, mulțumesc! Pot și singură!

A ridicat ghiozdanul plin cu cărți și caiete de lângă măsuță și a coborât cu el în sufragerie. Mama și tata stăteau de vorbă la masă. Văzând-o cu ghiozdanul în brațe, mama i-a ciufulit cu drag părul și i-a spus zâmbind tatălui:

– Vezi, dragul meu, fetița noastră a crescut. **POATE SĂ SE DESCURCE SINGURĂ!**

Vlăduț era elev în clasa a III-a la Școala nr. 1, cea mai mare școală din oraș. Mergea în fiecare dimineață cu drag să afle lucruri noi, să se întâlnească cu colegii sau să facă sport. Colegul său de bancă, Mihnea, era cel mai bun prieten. Aveau multe preocupări în comun: jucau șah, se plimbau cu bicicleta și vorbeau despre mașini. Inventaseră chiar un joc pe această temă și se jucau în drum spre casă ”Ghicește ce marcă este mașina!”.

Dimineața, când a ajuns la școală, și-a scos caietele, penarul și cărțile pe bancă, pregătindu-se pentru oră. Mihnea i-a arătat în ghiozdan două mere pe care urmau să le mănânce împreună în pauză. Clopoțelul sună și doamna învățătoare sosi în clasă cu câteva planșe mari, pe care erau desenate planetele din univers, urmând ca ei să facă o scurtă compunere despre acestea. În clasă era liniște, toți elevii erau concentrați asupra temei. Mihnea schimbase deja două creioane pentru ca scrisul său să fie cât mai frumos. Uitându-se în penar, Vlăduț observă supărat că uitase să își ascute creioanele cu o seară înainte. Fără să se gândească prea mult, întinse mâna spre penarul lui Mihnea și luă un creion. A terminat de scris compunerea și a predat foaia chiar în momentul când clopoțelul anunța pauza. Întors în bancă, văzu că Mihnea era supărat.

- Mi-ai luat creionul, să mi-l dai imediat înapoi! strigă colegul său.
- Poftim! strigă și Vlăduț, aruncându-i nervos creionul pe bancă. Ce crezi, că eu nu am creioane?
- Dacă ai, să nu mai pui mâna pe ale mele! Ai înțeles?
- Bine, așa am să fac! Dar să știi că nu mai ești prietenul meu. Să mă lași în pace! strigă Vlăduț furios.

Orele s-au terminat într-o liniște deplină. Vlăduț și Mihnea au plecat separat spre casă, fără să își mai vorbească. Vlăduț era foarte furios pe prietenul său. *”Auzi! Să nu mai pun mâna pe creioanele lui! Cum se poate purta așa cu mine?”* se întreba el, înfuriindu-se parcă mai tare.

Se așază pe o bancă din parc, gândindu-se la toată întâmplarea. Lovea încet, cu vârful pantofului, pietricele din fața băncii.

– Ce supărat ești! spuse o voce cunoscută. Am vrut să te iau de la școală, dar erai deja plecat!

– Ce bine că ai venit, bunicule! spuse Vlăduț.

Bunicul se așază lângă el pe bancă și, luându-l de după umăr, îl încurajă să-i povestească întâmplarea de la școală. Ascultă atent, apoi spuse:

– Bine, am înțeles. Ești furios. Dar te-ai gândit puțin cum s-a simțit Mihnea când i-ai luat creionul fără să îi ceri voie sau când i l-ai aruncat pe bancă?

Vlăduț ridică încet ochii și spuse:

– Nu, nu m-am gândit. Eram prea supărat pe el. Bunicule, ai dreptate! Și eu am greșit. Poate dacă nu mă înfuriam așa repede, acum eram încă prieteni. Ce să fac, bunicule, să nu mă înfurii așa repede? Ce să fac?

– Învață și tu de la Georgică, broscuța țestoasă de-acasă. De câte ori încerci să îl prinzi, el ce face? întreabă bunicul.

– Se retrage în carapace și stă liniștit.

– La fel și tu, **când simți că te înfurii, retrage-te puțin și liniștește-te. Apoi respiră adânc de trei ori și imaginează-ți că aerul ajunge până în tălpile picioarelor, în degetele mâinilor, în tot corpul. Apoi spune-ți în minte: „Sunt liniștit”.**

Pe măsură ce bunicul vorbea, Vlăduț făcea întocmai, iar la sfârșit se opri mirat și spuse:

– Chiar sunt liniștit! Ce ușor este, bunicule, să poți să îți stăpânești furia! N-am să uit niciodată ce m-ai învățat!

– Acum că ești liniștit, gândește-te ce ai putea face să te împaci cu Mihnea.

– Știu, bunicule! Știu! spuse Vlăduț fericit.

A doua zi la școală, Mihnea găsi pe bancă un măr mare și roșu.

Se uită spre prietenul său care îi zâmbea bucuros.

– Îmi pare rău că ți-am luat creionul fără să îți cer voie, a spus Vlăduț. Te rog să mă ierți!

– Te rog să mă ierți și tu că ți-am vorbit răstit, spuse Mihnea întinzându-i mâna.

După ore au plecat împreună spre casă. Pe drum, Vlăduț i-a povestit prietenului său sfatul bunicului. Mihnea l-a învățat și el, hotărând că nu se vor mai certa niciodată. Cei doi prieteni mergeau împreună, umăr lângă umăr, jucându-se veseli jocul lor preferat. Din ziua aceea, furia nu i-a mai despărțit.

Moș Crăciun și creionul fermecat

Ajunul Crăciunului a venit și Cosmin făcea pregătiri importante. Paharul cu lapte și fursecurile pentru Moșu' erau așezate pe măsuța de lângă brad. Jucăriile erau strânse demult, iar sufrageria era curată lună. Globurile străluceau în brad, iar luminițele vesele clipoceau în toate culorile. Cosmin era foarte mulțumit. Dormise după amiază și era pregătit pentru întâlnirea cu Moșul. Avea o problemă și era convins că va afla un răspuns. Părinții dormeau de mult, dar el coborâse tiptil și se așezase lângă brad în așteptare. Cum stătea el acolo, gândurile îi fugiră la întâmplările de la școală care nu îi dădeau pace nici măcar noaptea, în somn. Tot semestrul învățase din greu, dar de fiecare dată când trebuia să scrie ceva la o lucrare, nu-și mai amintea aproape nimic sau ideile veneau și dispăreau la fel de ușor. Citea materialul de trei, patru ori și era convins că a doua zi va scrie la lucrare, dar de fiecare dată rămânea cu creionul în aer gândindu-se, iar timpul trecea, clopoțelul suna de ieșire și el nu apuca să scrie mai nimic. În ultima zi de școală se sfătui cu colega sa de bancă, Mirela.

– Nu știu cum să fac să pot să scriu și eu ceva la lucrări, spuse Cosmin supărat. Citesc, citesc, dar tot degeaba. În fața foii albe ideile parcă dispar ca și cum nu ar fi fost.

– Am o idee genială, spuse Mirela. Mai e puțin și vine Moș Crăciun. Vorbește cu el. Sunt foarte sigură că va ști o soluție.

– Uaaau! Ai dreptate! Mulțumesc, Mirela! Așa am să fac.

Acum stătea lângă brad, învelit cu o pătură calduroasă în așteptarea lui Moș Crăciun. Timpul trecea, în casă era cald, iar bradul mirosea frumos a rășină. Îi era somn, dar nu se dădea bătut. Trebuia să vorbească cu Moșul. Când era mai, mai să adoarmă, auzi un foșnet lângă brad. Deschise ochi mari și, în umbra camerei, îl văzu pe Moș Crăciun cum pune cadourile sub brad.

– Bună seara, Moșule! strigă Cosmin bucuros.

– Uh, ce m-ai speriat! spuse Moșul. Toți copiii dorm la ora aceasta. Tu de ce nu dormi?

– Te-am așteptat să vorbesc cu tine, Moș Crăciun.

Și îi povesti în câteva cuvinte problema lui. Moșul ascultă atent, îl mângâie ușor pe creștet, apoi îi spuse:

– Am să-ți dăruiesc un creion fermecat. După ce citești fiecare lecție, trebuie să iei creionul și să notezi cu el pe o foaie toate ideile principale. Astfel, creionul va ști despre ce e vorba în lecție și la lucrare te va ajuta să îți amintești.

– Mulțumesc, Moșule! strigă fericit Cosmin.

Dar apoi se întristă brusc. *”Oare îmi va ajunge un creion tot anul școlar?”*

Moșul zâmbi pe sub mustața stufoasă și spuse:

– Din seara acesta, orice creion vei lua în mână și vei scrie cu el, va fi magic. Dar nu uita: trebuie să scrii cu el toate ideile principale din fiecare lecție! Altfel, nu te poate ajuta!

– Așa am să fac, Moșule, spuse Cosmin și adormi fericit lângă brad.

Dimineața, când deschise ochii, era în camera lui, acoperit cu pătură calduroasă până sub bărbie. *”Oare chiar am vorbit cu Moșul?”*, se întrebă el nedumerit. Se ridică din pat și alergă la bradul de Crăciun. Deschise bucuros cadourile și găsi în unul dintre ele un penar frumos, plin de creioane colorate, ascuțitoare, liniar și ... un creion auriu cu o gumă de șters la capăt. Fericit, Cosmin se gândi: *„Iată și creionul! Îl voi încerca la școală cu prima ocazie”*.

Vacanța trecu foarte repede, școala începu și băiatul avea a doua zi o lucrare scrisă la Limba Română. Citi lecția de câteva ori, apoi închise cartea, scoase creionul din penar și începu să noteze toate ideile importante, așa cum îl sfătuiseră Moșul. A doua zi la școală, creionul parcă scria singur. Își amintea toată lecția și scrisese tot înainte să sune clopoțelul. Doamna învățătoare îl privi cu drag, se uită peste lucrare și spuse:

– Mă bucur că ai terminat de scris, Cosmin! Parcă ai avut un creion fermecat! glumi doamna învățătoare.

Cosmin se întoarse în bancă, zâmbind în sinea lui. „*Dacă ar ști doamna...*”

De atunci, Cosmin a urmat de fiecare dată sfaturile Moșului. După ce citea lecția, nota ideile principale pe hârtie și, indiferent cu ce creion scria la lucrare, ideile îi veneau imediat în minte și termina întotdeauna la timp.

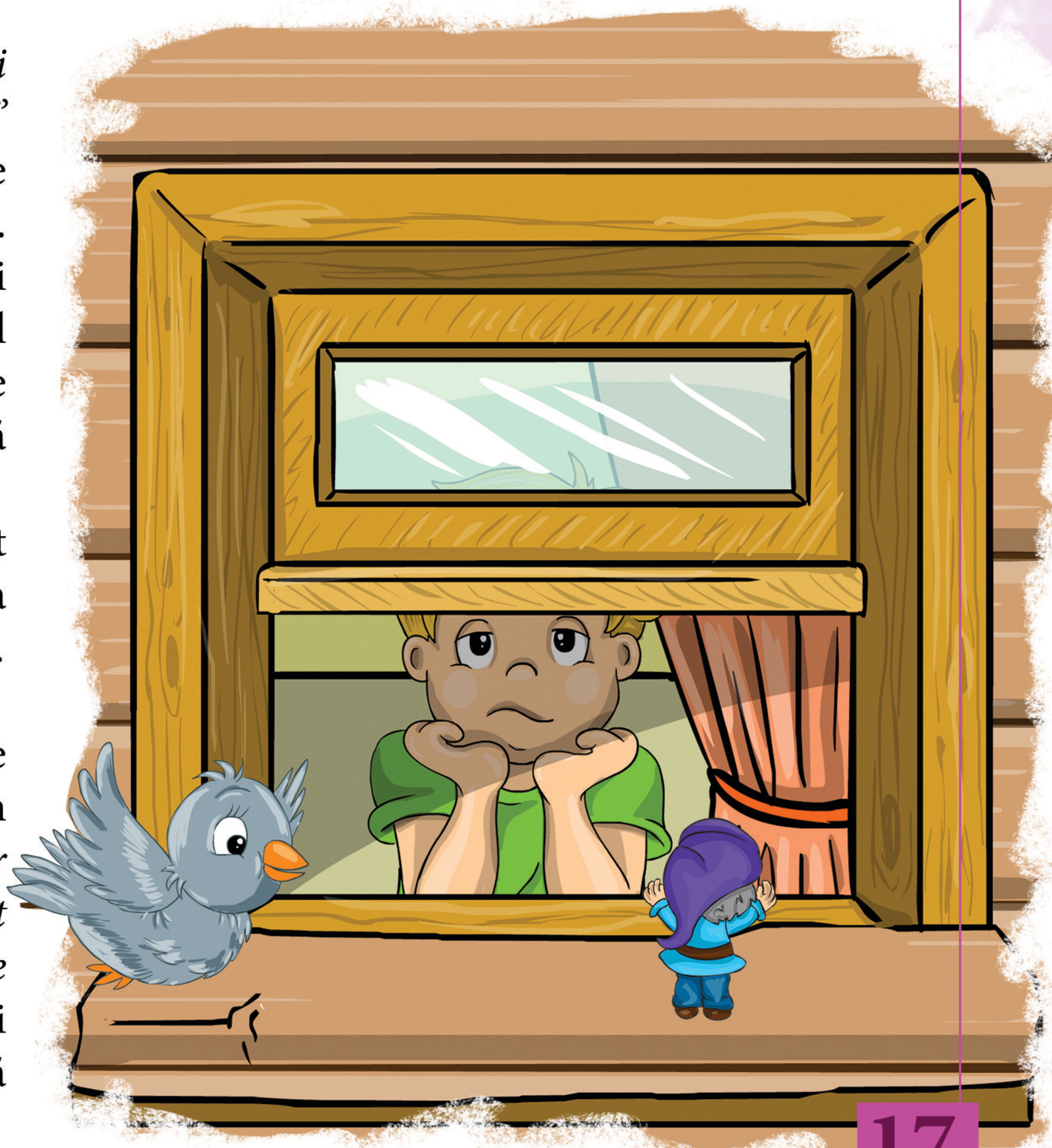
În fiecare an de Crăciun, Cosmin pregătea lângă brad bunătați pentru Moșu' și scria cu creionul un mic bilețel colorat care conținea un singur cuvânt: MULȚUMESC!

Cele trei dorințe

“**E**ste bine să înveți să-ți faci temele singur!” “Ai de învățat poezia!” “Învață să mergi cu bicicleta!” Alin se trezi speriat. “Pfuuu, se gândi el ușurat. A fost doar un vis!” Se îmbracă rapid și coborî în sufragerie. Cărțile și caietele îl așteptau deschise pe birou, așa cum le lăsase înainte de somnul de după amiază.

- Iarăși lecții! exclamă el necăjit. Tot timpul trebuie să învăț câte ceva. La școală, acasă, la cercul de aeromodele ... Eu mi-aș dori doar să mă joc!

Se uită cu părere de rău la soarele de afară, la păsărelele care ciripeau vesele în copac și-și spuse în sinea lui: “*Ce bine ar fi fost dacă eram o pasăre! Zboară tot timpul unde dorește, este liberă să facă ce vrea și cântă toată ziua!*” Nici nu își termină bine gândul, când la fereastră apărură un pitic cu barbă mare și albă.

– Tu de unde ai mai apărut? îl întrebă Alin.

– Din gândurile tale, răspunse piticul. Sunt Cel Care Ascultă Gânduri și am venit să îți îndeplinesc trei dorințe.

Mișcă încet din sprânceană și Alin se trezi o pasăre mică, frumos colorată și zglobie. *”Ce ușor a fost! se gândi băiatul. Acum pot să mă joc toată ziua și pot zbura unde vreau!”*

– Hai, micuțule! se auzi o voce în spatele său. Hai mai repede! Domnul învățator de zbor te așteaptă. Deja ai întârziat!

Întoarse capul și văzu o pasăre mare și cafenie care îl privea muștrător și îl împingea cu aripa spre copacul din apropiere. Porni fără chef spre locul indicat unde se adunaseră deja vreo zece păsărele.

– Acum că suntem toți, putem începe lecția teoretică despre zbor.

Pe tabla prinsă de trunchiul copacului, domnul învățator de zbor începu să deseneze linii curbe și unghiuri drepte, explicând cele mai bune traiectorii și culoare de zbor.

”Na, că nici aici nu am scăpat de învățat, se gândi Alin supărat. Nu înțeleg nimic. Parcă este mai greu ca la aritmetică.” Dar studie atent desenele și înțelese că păsările nu puteau să zboare alandala. Că tot ce învățau acolo era pentru a ști să se descurce în aer. Era foarte mulțumit, până la urmă. Aflase lucruri noi. Se gândi apoi că piticul îi promisese îndeplinirea a trei dorințe.

”Mi-aș dori să devin o albinuță. Să zbor toată ziua din floare în floare, să mă joc pe câmp și să nu am nicio grijă”. Nici nu termină bine de gândit că începu să bâzâie bucuros și să zboare ușor printre flori.

”Asta da, viață!” spuse el mulțumit, alergând din floare în floare.

– Încotro alergi așa, fără să duci nimic? îi spuse o albină dolofană și aurie.

Până să spună ceva, se trezi cu două găletușe pline cu polen în spate.

– Du-le repede la stup că acuși începe prepararea mierii și este nevoie de ele.

Alin se îndreptă cu greu spre scorbura copacului și duse găletușele înăuntru.

– Așază-te repede, spuse o albinuță făcându-i loc. Acum începe lecția de preparare a mierii. Uite, doamna învățătoare ne explică cum putem face un fagure. Fii atent!

Alin era nespus de uimit. ”Cum??? se gândi el, *toată lumea învață câte ceva? Nimeni nu se joacă toată ziua fără griji?*”

Începu să se uite atent la construirea fagurelui. Era ca un fel de puzzle mai mare, din ceară. Studie atent manualul cu indicații și, după câteva încercări, reuși să construiască unul.

– Bravo! spuse doamna învățătoare albină. Ai citit și ai învățat foarte bine să construiești fagurele.

Drept premiu, primi o bomboană cu miere. Era foarte obosit, dar și foarte încântat că reușise. Se gândi că tot ce a văzut și a învățat îi va fi de folos la ceva. Atunci își aminti de lecțiile neterminate și uitate pe birou. Mai avea de cerut o dorință; se gândi, apoi spuse: ”*Aș vrea să fiu Alin, cel dintotdeauna!*” ... și se trezi la biroul său, în fața ferestrei deschise, privind la păsărelele și albinuțele care păreau că zboară fără griji dintr-o parte în alta. Deschise cartea și caietul, citi atent și apoi își făcu tema pentru a doua zi. Parcă fusese mai simplu și mai ușor ca în alte dăți.

A doua zi la școală, doamna învățătoare le-a prezentat o figură geometrică nouă, cu șase laturi egale.

– Cine știe ce putem face cu această figură?

– Un fagure, răspuse repede Alin.

– Foarte bine, spuse doamna învățătoare. Dar cercurile unde le putem întâlni?

– Păsările zboară în cercuri, când vine ploaia, spuse Alin, mândru de cunoștințele sale.

Doamna învățătoare l-a lăudat, iar colegii au început să-l întrebe tot felul de lucruri.

Astfel, Alin a înțeles CUM fiecare lucru învățat îl va ajuta cu adevărat să se descurce foarte bine în orice situație!

Desenul Mariei

Într-o dimineată, părinții Mariei au anunțat-o că se vor muta într-un oraș nou, deoarece tatăl ei a primit un post important acolo. Maria s-a bucurat foarte tare. Va merge la școală în clasa pregătitoare în acel oraș, unde va întâlni colegi noi și cu siguranță își va face prieteni.

Peste două săptămâni au plecat spre noua locuință bucuroși și cu bagajele făcute. Orașul era frumos, iar casa mare, cu 3 camere și cu o mică grădină în față. Maria era fericită. În sfârșit, va avea camera ei! Mama i-a aranjat-o foarte frumos. Perdeluțele roz lăsau să intre în cameră o lumină trandafirie, de poveste, iar patul era mare ... se putea întoarce în el, chiar de două ori. Seara a venit și Maria s-a pregătit de culcare. Mama a sărutat-o de noapte bună și a vrut să închidă ușa.

– Te rog, mama, zise Maria, poți să lași veioza aprinsă?

– Sigur, draga mea, a spus mama. Până te obișnuiești, se poate!

Maria se ghemui în patul mare și confortabil, dar ... nu putea să adoarmă! Perdeaua făcea umbre pe perete și parcă scârțâia ceva. Nu a reușit să doarmă bine, aproape toată noaptea.

Școala a început și, așa cum s-a așteptat, Maria și-a făcut mulți prieteni. Doamna învățătoare era blândă și bună, iar lecțiile, foarte interesante. Totuși, Maria era tot timpul obosită la școală, câteodată moțâia în bancă fără să își dea seama. Doamna învățătoare a vorbit cu mama. Ajunsă acasă, mama a întrebat-o:

– Maria, cred că nu te odihnești destul! O să ne culcăm mai repede, să fii odihnită la școală. Sau poate patul nu e confortabil?

– Patul e bun și camera mea e foarte frumoasă ... ziua, răspunse Maria. Noaptea însă, ... mi-e frică să adorm!

Mama a mângâiat-o cu drag pe păr.

– Ce bine că mi-ai povestit! Vom găsi noi o soluție să alungăm frica aceasta!

Peste două zile, mama i-a spus:

– Am vorbit cu o doamnă foarte drăguță care te poate ajuta să-ți depășești frica. Vrei să îi

facem o vizită?

Maria a acceptat bucuroasă. Doamna stătea în centrul oraşului și, când au ajuns, le-a primit într-o cameră spaţioasă, cu un birou și un fotoliu mare, iar în colț o măsuță cu două scaune pictate frumos și vesel. Maria s-a așezat imediat acolo.

– Bună, Maria! Eu sunt Ana!

Era, într-adevăr, o doamnă foarte drăguță. Au stat și au vorbit despre școală, despre prietenii ei, despre camera frumoasă și prietenoasă ... ziua, despre gândurile și sentimentele ei. Mariei îi plăcea să povestească cu doamna Ana. Parcă îi cunoștea toate gândurile și parcă dânzei îi era mai ușor să îi povestească despre frica ei. Încet, umbrele de pe pereții camerei nu mai erau înspăimântătoare și parcă semănau acum cu frunzulițele purtate de vânt. Nu mai tresărea de fiecare dată când scârțâia patul pentru că știa acum că, de câte ori se întorcea de pe o parte pe alta, se auzea același zgomot repetat ca și ziua, când sărea de bucurie în el. Au trecut două luni și Maria se simțea mai bine, era mai odihnită, dar încă frica îi mai dădea târcoale în câte-o noapte.

Astăzi, când a ajuns la doamna Ana, a observat pe măsuță o cutie cu creioane colorate și foi de hârtie. S-a înveselit imediat. ”*Vom colora*”, se gândi ea bucuroasă.

– Maria, astăzi vom desena. Dar nu orice! Te rog să te gândești cum arată frica ta și să o conturezi pe foaia de hârtie.

Maria se gândi puțin, apoi luă culorile și începu să deseneze. După un timp, a anunțat că a terminat.

Doamna Ana s-a uitat foarte interesată la desen.

– Deci, asta este frica ta!

– Da, este chiar ea acolo, spuse Maria.

– Păi atunci, să o închidem undeva, a spus doamna Ana. Uite, o vom pune în plicul acesta și îl vom lipi bine.

Maria s-a simțit ușurată. Da, plicul era lipit foarte bine și frica nu mai avea cum să scape de-acolo. Zâmbi fericită.

– Astăzi ai să pleci împreună cu mama acasă, iar frica ta va rămâne la mine. Voi pune plicul în

această cutie pe care o voi închide cu cheia.

Maria a plecat fericită. Seara, s-a întins liniștită în tot patul, a privit cu drag camera ei, a închis ochii și a dormit neîntoarsă până a doua zi. De-atunci nu i-a mai fost frică niciodată să adoarmă. **Doar frica NU MAI ERA CU EA!**

Nici la doamna Ana nu a mai fost dar, de câte ori trecea prin centrul oraşului, se gândea cu drag la timpul petrecut împreună.

Adevărata valoare

Sărbătorile de iarnă s-au apropiat cu pași repezi. Clasa a III-a B se pregătea cu drag pentru serbarea Crăciunului. Doamna învățătoare a venit cu o propunere care i-a încântat pe copii:

– Dragii mei, școala noastră organizează o expoziție de desene intitulată „Crăciunul copilăriei” și m-am gândit să vă propun să participăm și noi. Ce părere aveți?

– Da, da, ce bine! strigară toți. Vrem să participăm și noi!

– Mă bucur foarte mult, spuse doamna învățătoare. Înseamnă că trebuie să ne apucăm de lucru. Veți începe să desenați în clasă, dar va trebui să continuați și să terminați desenele acasă. Este o muncă grea, dar foarte frumoasă, mai ales că desenele vor reprezenta clasa noastră la această expoziție.

Elevii s-au gândit la cele mai frumoase momente trăite de ei de Crăciun, și-au pregătit creioanele colorate și au început să deseneze. Doamna învățătoare a rămas încântată de ideile lor, încurajându-i să-și pună imaginația la lucru. La sfârșitul orelor, elevii au luat desenele acasă, urmând să le aducă gata făcute, peste trei zile.

Cosmin a lucrat și el cu multă sârguință la desen, dar cu cât îl privea mai mult, nemulțumirea lui creștea. „Uite, se gândi el, *bradul e aplecat într-o parte, nu are destule globuri, iar sacul Moșului, parcă este o nucă*”. A doua zi trebuia predat desenul, iar el nu mai avea timp să facă altul. Căutând în camera fratelui său, Matei, reviste sau cărți cu imagini de Crăciun, găsi blocul de desen al acestuia și înăuntru, trei frumoase desene de iarnă. Matei era elev în clasa a V-a la altă școală, iar desenele lui i-au plăcut foarte mult lui Cosmin. Luă unul dintre ele și îl puse în blocul de desen, alături de al lui.

A doua zi doamna învățătoare a adunat desenele elevilor. Cosmin a privit câteva ... Ce frumoase erau! Deschise blocul de desen, privi atent cele două desene, apoi luă din el desenul lui Matei. Îl duse doamnei învățătoare pentru expoziție.

– Este frumos desenul tău, spuse doamna învățătoare. L-ai desenat singur?

– Da, răspunse Cosmin, uitându-se în jos.

– Bine, îl vom prezenta la expoziție, spuse doamna învățătoare luând desenul și punându-l lângă celelalte.

Cosmin se întoarse în bancă. Desenul a fost ales pentru expoziție, dar oare de ce nu simțea nicio bucurie? De ce nu era mândru așa cum erau ceilalți colegi? Trecuseră deja două ore, iar Cosmin era din ce în ce mai trist și mai necăjit. Scoase blocul de desen și privi desenul făcut de el. Nu era la fel de bine realizat ca cel al fratelui său, dar muncise mult la el. Privindu-l atent, simți un firisor de bucurie plecându-i din suflet. Și un strop de mândrie: „*Aceasta este munca mea!*”

Ridică mâna și îi spuse doamnei învățătoare, întinzându-i desenul:

– Acesta este desenul făcut de mine! Cel pe care l-am predat înainte este al fratelui meu, Matei. Îmi pare foarte rău! spuse Cosmin și se așază din nou în bancă, foarte necăjit.

Doamna învățătoare îl privi atentă, colegii șușoteau între ei ... Cosmin era speriat de ceea ce spusese în fața clasei, dar ... cumva, simțea că luase cea mai bună decizie. Era mult mai liniștit.

– Care este părerea voastră despre cele întâmplare? i-a întrebat doamna învățătoare pe elevi.

– Nu a fost bine să aducă un desen care nu a fost făcut de el, spuse Adrian, dar sunt foarte mândru de colegul meu pentru că a avut curajul să spună adevărul.

– Așa este, spuse și Daria. Nu este bine să te lauzi cu munca altuia, dar privind desenul făcut de el, pot să spun că e foarte frumos!

Cosmin era foarte mirat ... Cum, desenul lui este foarte frumos? Ce bine că a spus adevărul!

Doamna învățătoare îi întrebă din nou pe elevi:

– Voi ce credeți, poate participa la expoziție cu acest desen?

– Da, răspunseră elevii într-un glas ...

– Bine, vom expune și desenul lui Cosmin. Așa cum ați spus și voi, nu a procedat corect, dar pentru că a avut curajul să spună adevărul, merită o a doua șansă, spuse doamna învățătoare.

Veni și ziua expoziției. Desenele școlii au fost admirate de toată lumea. Cosmin își privea desenul afișat pe panou și era foarte mulțumit. **Știa acum că adevărul și propria muncă au cea mai mare valoare!**

Cuprins

pagina 4

Răducu și furnicuța
înțeleaptă

Darurile de Crăciun

pagina 1

pagina 8

O inimă bună

O rezolvare care m-a ajutat!

pagina 6

pagina 13

Sfatul bunicului

În lumea lui „NU POT!”

pagina 10

pagina 17

Cele trei dorințe

Moș Crăciun și creionul
fermecat

pagina 15

pagina 22

Adevărata valoare

Desenul Mariei

pagina 20

